

Пауліна Чмурська

МИХАСИК

ВЧИТЬСЯ
МУЖНОСТІ

ЗАПРОШУЮТЬ ВАС!

Текст: Пауліна Чмурська
Ілюстрації: Агнешка Мац
Дизайн обкладинки: Агнешка Мац
Редагування тексту: Наталія Ярмола
Підготовка книги: RedLine DTP Studio Ltd

© Copyright by Bookolika Sp. z o.o., 2022

Bookolika Sp. z o.o.
al. Jana Pawła II 43A/37B
01-001 Warszawa

biuro@bookolika.pl

ISBN 978-83-67237-03-1

Одного разу Михасик зі своєю матір'ю та молодшою сестричкою Сонею пішли за покупками. Мама, простоявши у довгій черзі, вибрала найкрасивіші морквини. Соня, сидівши в дитячому візку, хотіла їх спробувати, але мама пояснила, що моркву спочатку потрібно купити і помити, щоб можна було поїсти.

Михасик задивився на величезні листя салату, що стояли поруч. Лінія перемістилася, а зайчик продовжував спостерігати. На його думку найцікавішим був фіолетовий салат.

Обернувшись через деякий час, він побачив багато незнайомих людей, але ні мами, ні Соні серед них не було! Михасик дуже злякався і не знав, що йому робити. Він затулив своє обличчя лапками і відчув, що тремтить від страху.

Раптом він почув
знайомий теплий голос:
– Дитинко, синку, ти тут! –
це була мама.

Михасик обережно розкрив очі,
і як тільки він побачив маму, кинувся
їй на шию.
– Мамо, я злякався. Я не знав де ти є!

– Я здогадалася, що ти
дуже стурбований.
Я просто трішки відійшла,
а ти залишився тут.

У такій ситуації найкраще звернутися до жінки, яка тут працює,
і попросити допомоги. Хутро Михасика вже не тремтіло.
Він знайшов матір і страх минув. Цей страх - неприємне відчуття.

Повертаючись з магазину, Михасик, мама та Соня зупинилися біля дитячого майданчика. Соня відразу рушила до пісочниці, а Михасик глянув на гойдалки:

– Ви можете зробити це самостійно? – запитала мама.

– Так! Я вже великий – гордо відповів він у голос.

Михасик пішов на гойдалку. Він добре знав, що у гойдалки червоне сидіння і два срібні ланцюжки. А ще згадав, що коли нещодавно її лупцював, то вона голосно й неприємно скрипіла. Зробивши крок назад, Михасик відчув страх. Він подумав, що було б краще пограти з сестрою в пісочниці.

Мама помітила, що Михасик сумний.

– Чому ти не хотів гойдатися? – спитала мама.

– Я хотів, але передумав!

– Чому? Щось сталося?

– Я не хочу, щоб
гойдалка скрипіла,
коли я один – відповів
Михасик.

– Я розумію, але ти знаєш, що цей неприємний звук тобі нічим не
зашкодить?

Поки Михасик розмовляв з матір'ю, Соня підійшла до гойдалки
і легенько штовхнула сидіння. Гойдалка так сильно
скрипнула, що Михасик аж підскочив.

Соню це
розвеселило
і вона почала хихикати, а потім імітувала звук
гойдалки. Михасик розкрив вуха і теж засміявся.

Мама спостерігала за дітьми. – Знаєте, що потрібно зробити, щоб гойдалка
не скрипіла? – спитала мама у дітей.

– Ні – відповіли діти, похитавши головами.

– Ви повинні змастити ті частини гойдалки, які з'єднані між собою.

– Мамо! Тепер ми повинні змастити Соню! – засміявся Михасик і більше не
відчував страху від неприємних звуків гойдалок.

По дорозі додому почався дощ.
Небо потемніло і перші краплі впали
на м'яке хутро зайчиків.

Раптом Соня почала голосно плакати.

– До мами, до мами!

Маленькі діти часто плачуть, бо вони не можуть
сказати точно, що з ними не так.

– Я думаю, що Соня боїться дощу і темних
хмар... – сказала мама.

– Візьми візок, Михасику, а я її обійму і заспокою.

– Добре, мамо – сказав Михасик. Він був дуже
дбайливим старшим братом.

– Соня, я з тобою – сказав він ніжно сестричці –
хмари іноді темніють, а потім йде дощ.

І знаєш що? Я дуже люблю дощ!

Соня уважно вислухала його слова
і вже тихо плакала, ховаючись
в маминому хутрі.

– Коли йде дощ, можна стрибати в калюжах, або ходити з парасолькою – продовжив розповідь Михасик – але коли буде шторм, то треба чекати вдома.

Тато казав, що була небезпечна блискавка.

– На щастя, ми вже вдома...
– сказала мама.

У дверях з'явився тато.

— Я приготував для вас щось тепле випити, бо ви сильно промокли.

– Так, тату – підтвердив Михасик – Соня трохи злякалася, але я був з нею.

Я втішив її, сказавши, що дощ зовсім не страшний.

– Трохи мокро! – підсумував маленький зайчик, який більше не виглядав наляканим.

Одного дня мама і тато готували суп з моркви, а діти гралися.
Михасик влаштовував свої улюблені головоломки з безліччю частин,
а Соня складала вежу з гумових блоків.

Раптом пролунав дзвінок у двері.
Тато пішов подивитися, хто там.

– Доброго ранку, я мама Фрося,
а це моя дочка Чорничка. Ми Ваші
нові сусіди, хотіли привітатися з Вами.
– Доброго ранку. Будь ласка, випийте з нами чашку чаю, а Чорничка зможе
погратися з нашими дітьми Михасиком та Сонею – відповів тато.
— О, я б із задоволенням! Ви дуже милі.

Мама Фрося разом з донькою зайшли у вітальню.
Михасик відчув тривогу, тому що ніколи раніше
він не бачив тхора і забув, що має робити коли
ми зустрічаємо когось нового.
Соня сховалася за брата.
На допомогу прийшла мама.

– Доброго ранку! Як добре, що у нас нові сусіди!
– І ми раді — сказала мама Фрося.

– Чорничко, ти залишайся і гратимешся з зайчиками,
поки я вип'ю чашку чаю на кухні?
– Добре – обережно сказала Чорничка.

Батьки пішли на кухню, а діти залишилися
в кімнаті самі. Настала тиша.

Ніхто не хотів починати розмову.
Кожен із дітей відчував себе невпевнено
у цій ситуації.

Раптом Чорничка подивилася на загадку Михасика.
– Яка весела головоломка! Я ніколи не складала таких маленьких
елементів...

– Я можу тобі показати, це моя улюблена головоломка.
Михасик і Чорничка сіли разом за пазл. У Чорнички був довгий хвіст,
на який Соня дивилася від початку.
– Тобі подобається мій хвіст? – запитала Чорничка.
– Хм – невпевнено відповіло зайчєня.

Через деякий час із кімнати пролунав дитячий
сміх і гучні розмови.

Кожен із зайчиків хотів гратись з новим
другом по-своєму.

Швидко промайнув час,
зайчикам було шкода, що мама Фрося
і Чорничка йдуть додому.

Коли зайчики лягли спати, Михасик прошепотів мамі:
– Знаєш, мамо, спочатку трохи я боявся тхора
Чорнички, але зустрівши її, зрозумів, що
це найкрутіший тхір у світі!

Наступного дня, Михасик і Чорничка
зустрілися в саду.
– У мене є чудова ідея! – закричала Чорничка
– Давай побудуємо собі будинок!
– О, чудово! Ви думаєте, ми можемо зробити
це самі? – запитав щасливий Михасик.

– Звичайно! Просто
подивіться на цей чагарник.
Всередині є багато місця,
достатньо для того, щоб
пройти через гілочки.

Михасику не сподобалася ця ідея.
Боявся, що гілочки подряпають його ніжне хутро.
Проте, Чорничка вже була у кущах.

– Почекай, Чорничко! –
крикнув Михасик –
Не ходи туди. Я боюся
гілочок,
вони можуть зашкодити
нам.
Думаю, що нам це краще
не роби.

Чорничка засмутилася і сказала:
– Як хочеш! Тоді це буде
мій дім – сказавши це, вона почала
рвати гострі гілки.
– Ой! Михасику, допоможи!
Мені боляче! –
Чорничка закричала на допомогу.
– Стій! Не ворущися! Я вже
біжу за мамою!

Ой! Ой! Ой!

Боляче!

На допомогу Чорничці
прийшла мама.
На щастя, кролики мають
сильні зуби. Мама згризла
своїми зубами
гілки і звільнила
Чорничку.

– Мені прикро, що я вас не чула.

– Ти, Михасю, це чув що ти відчував – сказала мама.

– Так! Я не люблю боятися, але сьогодні страх мене попередив.

– Нам страшно, коли відбувається щось невідоме. Тоді варто
зупинитися і подумати, що робити. Іноді виявляється, що
щось нове, таке як знайомство з Чорничкою,
не є страшним, як ми думаємо...
А іноді завдяки страху ми уникаємо
неприємних ситуацій – сказала мама.

ЗАВТРА ЧИТАЄМО!

- Книги із серії Михасик та Соня розраховані на дітей дошкільного віку. Вони підтримують вирішення повсякденних труднощів вдома та серед однолітків.
- Їх зміст розвиває емпатію, уважний підхід до емоцій дитини, подолання з невдачами, шукати рішення, поважати інших, працювати в команді, будувати дружні стосунки, говорити про те, що ви відчуваєте.

Зайчик Михасика злякався, коли втратив у магазині матір.

Його сестра Соня боялася дощу, що було дуже весело для Михасика.

Вони обидва відчували неспокій, коли вперше зустріли тхора, але через деякий час вона виявилася щасливою подругою.

Страх також не дозволив Михасику ступити в кущі й поранитися.

Михасик відчув страх, тривогу і страх. Коли ці почуття турбують нас, а коли вони допомагають? Михась навчився їх розрізняти і вивчив їх роль.

Patroni medialni:

Mali
czytelnicy

RodzicoWO

ZAPRASZAMY
bookolika.pl

wiek
3+

ISBN 978-83-962789-0-6

9 788396 278906